

изтичала къмъ кжщи. На портата на съседния домъ се бѣ, подала любопитна глава на старица.

На площада людетѣ съ радостъ приветствуваха деспота си. Всички бѣха доволни отъ веселия, малко лекомисленъ нравъ на младия момъкъ, който винаги лично наблюдаваше дали въ земитѣ му се изпълняватъ строго законитѣ за кумерка, сѣдебнитѣ глоби, търговскитѣ берии, ~~приселницата~~, войскарския митатѣ, задължението за зидане на градове и бюлестене на тъмници.

Доволни бѣха и огъ това, че не сѣ длѣжни да покоряватъ глава въ Бориловото царство.

Кастрофилакътъ на Цѣпина извести на населението, че мѣстността е застрашена отъ брань и обсада. Затова, всѣки трѣбва да си приготви необходимитѣ припаси и при първа вестъ да се дигне съ челядта си въ крепостта. А всѣки годенъ да носи орѣжие мжжъ, трѣбваше още до вечерята да се стегне за походъ. Врагъ бѣ наближилъ роднитѣ мѣста и всѣки трѣбваше да отиде храбро да ги брани. Две неприятелски войски застрашаваха съ разруха, пленъ и пожаръ хубавата имъ страна...

Но кастрофилакътъ не бѣ още довѣршилъ посланието си, когато навалицата зашумѣ, раздвижи се, отдрѣпна се да стори пѣтъ на двама гончи, които долетѣха върху морни коне предъ деспота.

— Царь Борилъ разбилъ латинитѣ при Верея!...

Славъ прехана устия. Пълното му лице стана жълто като дюля. Какво щастие, че все пакъ той се бѣ позабавилъ, че не бѣ отишелъ на помощъ на латинитѣ, преди да узнае изхода на битката... Какво би било положението му сега, като съюзникъ на латинитѣ, предъ единъ Борилъ, който се завръща отъ победенъ походъ къмъ Константиновградъ?...

Той избѣрса потята, която обилно течеше по врата му, въздѣхна дълбоко. Каза на кастрофилака да държи за всѣки случай войскитѣ готови за следния день. И се върна обратно въ буенъ галопъ съ дружината си къмъ калето, съ пламнало въ тежка грижа чело.

Съ Борилъ шѣха все пакъ да се разбератъ безъ